

CEA POATE FI SALVATA!

PACEA TREBUE SA FIE SALVATA

TEATRU MUZICĂ

P. a. 94119

Nr. 2

*Sonia Cluceru în rolul Anetei Duduleanu
din comedia « Gaițele » de Al. Kirilescu*

Sonia Cluceru

Ja dimineața zilei de 10 februarie a. c. a încetat din viață, după o boală grea, Sonia Cluceru, artistă a poporului din R.P.R., laureată a Premiului de Stat, decorată cu Ordinul Muncii cl. I-a și a II-a.

Născută în anul 1892, Sonia Cluceru s-a dedicat de timpuriu artei teatrale slujind cu dragoste și devotament scena românească. Elevă a lui Constantin Nottara, ea s-a dovedit curînd o demnă continuatoare a marilor comediene realiste ale teatrului nostru: Eufrosina Popescu, Alexandrina Alexandrescu, Maria Ciucurescu.

Timp de 43 de ani, Sonia Cluceru a slujit scena Teatrului Național cu abnegație, interpretînd numeroase roluri din repertoriul clasic și contemporan, român și universal. Aducînd pe scenă un umor sănătos de un autentic caracter popular, o profundă înțelegere a vieții și o mare dragoste de oameni. Sonia Cluceru a fost interpreta, iubită și prețuită de publicul larg, a unor personaje variate, pe care le-a însușit cu talentul său deosebit. « Romeo și Julieta » de Shakespeare, « Căsătoria » de Gogol, « Avarul » și « Tartuffe » de Molière, « Trei surori » de Cehov, « Azilul de noapte » de Gorki sînt numai cîteva din piesele clasice universale la al căror succes pe scenele noastre a contribuit Sonia Cluceru. Talentata artistă a creat imagini de neuitat în comediele marelui nostru dramaturg clasic I. L. Caragiale, interpretînd-o pe Zoe din « O scrisoare pierdută », Veta din « O noapte furtunoasă », și pe Efimița din « Conu Leonida față cu reacțiunea ». Comedia satirică românească a fost domeniul în care talentul Soniei Cluceru și-a găsit posibilități de deplină manifestare. Neuitat va rămîne în mintea spectatorilor rolul Anetei Duduleanu din comedia « Gaițele » de Al. Kirițescu în interpretarea Soniei Cluceru.

În dramaturgia contemporană românească și sovietică Sonia Cluceru a interpretat cu măiestrie, cu o mare putere de a emoționa și cu umorul popular care o caracteriza, roluri numeroase în piese ca « Minerii » de M. Davidoglu, « Ziua cea mare » de Maria Banuș, « Oameni de azi » de Lucia Demetrius, « Matei Mîllo » de M. Ștefănescu, « Platon Crecet » de Korneiciuk și altele.

Prin moartea Soniei Cluceru teatrul românesc pierde o artistă de mare valoare, luptătoare pentru dezvoltarea artei scenice realiste. Publicul românesc pierde una dintre cele mai prețuite și îndrăgite artiste, ale cărei creații s-au ridicat la un înalt nivel. Artiștii teatrului nostru, ai Teatrului Național « I. L. Caragiale », pierd o colegă iubită, care a fost în același timp o pildă de modestie, de devotament, de conștiințiozitate în muncă.

Amintirea Soniei Cluceru va rămîne neștersă în inimile noastre.

Alexandrescu Sică, Antoniu Costache, Anghelescu Marcel, Antonescu Victor, Băltățeanu Nicolae, Beligan Radu, Braborescu Ștefan, Bulandra Sturdza Lucia, Buzescu Aura, Calboreanu Gheorghe, Cazaban Jules, Ciprian Gheorghe, Conaci Gheorghe, Critico Alexandra, Filotti Maria, Fintesteianu Ion, Fredanov Beate, Fișni Alexandru, Giugaru Alexandru, Ghelerter Mony, Ghișescu Aurel, Iancovescu Ion, Manolescu Ion, Maximilian Vladimir, Moldoveanu Vasile, Marțian A. Pop, Sadova Marieta, Șahighian Ion, Storin Gheorghe, Stroe N., Talianu Ion, Tompa Nicolae, Valentineanu Valentin, Vasiliu-Bîrlig Grigore, Voiculescu Maria, Vraca Georg.

Călărețul de aramă

Petersburg 1824... În orașul pe care geniul și voința lui Petru I l-au înălțat pe șarmurile mlăștinoase ale Nevei viețuiesc doi tineri: Parașa, o fată zglobie, plină de candoare și entuziasm juvenil, și Evghenie, iubitul ei, un mic funcționar romantic și înflăcărat, care trăiește exclusiv pentru dragostea sa. În tumultul marelui oraș iubirea lor curge calmă, senină și plină de optimism. dând aripi gândurilor și sentimentelor lor. Dar iată că, într-o zi cu cer plumburiu, Neva prinde să se umfle, digurile care îi încing malca plesnesc și se sărmă în buibuturi cumplite, iar valurile mlăștinoase se revarsă asupra orașului, potopind case, înghițind străzi, nimicind vieți omenești. Una dintre ele este și cea a Parașei. Zdrobit de durere Evghenie își pierde mințile. Nebun, obsedat de amintiri și halucinații, el rătăcește pe străzile în care viața și-a reluat nestingherită cursul plină când, într-o noapte, pașii săi bezmetici îl duc în fața uriașei statui ecvestre a întemeietorului orașului. Cu pumnii strînși, cu ochii julgerind de ură, pradă unui cumplii acces de furie, Evghenie blesteamă statuia ecvestră a lui Petru I, « Călărețul de Aramă », a șarului care a construit orașul pe șarmurile veșnic inundabile ale Nevei. « Hai, vino de-ți vezi opera, fărăur de minuni ! » strigă Evghenie; și în aceeași clipă pornește, îngrozit, în goană.

În mințea sa încetoșată i s-o nazarit că cel din șea a tresărit sub arsura sfidării, că uriașa statuie o pornit într-un galop năpraznic, urmărindu-l.

O noapte întregă Evghenie aleargă prin oraș, urmărit de trolepotul copitelor de aramă, plină când se prăvălește și moare la rădăcinile salciei unde, alături de Parașa, făurise atâtea vise frumoase.

Acesta este, pe scurt, subiectul poemului « Călărețul de Aramă », scris de marele poet rus Pușkin și, totodată, și conținutul baletului cu același nume, creat de marele compozitor sovietic Reinhold Glier și de libretistul F. P. Abolimov.

Baletul păstrează intact conținutul poemului lui Pușkin, redând patosul lui patriotic și ideile sale înaintate.

În « Călărețul de Aramă », nu există gest, nu există moment, nu există scenă, care să nu sugereze un sentiment veridic, care să nu ridice o problemă, care să nu redea un crîmpei de viață. Muzica, scrisă de compozitorul Glier, este un exemplu strălucit de îmbinare a dramaturgiei muzicale cu cea coregrafică. Sistemul temelor conduceătoare sprîjină mult înțelegerea de către spectator a sentimentelor și gândurilor eroilor, completînd în chip feticit momentele în care mijloacele coregrafice sînt insuficiente. De pildă, în scena inundăției, unde Evghenie se suie pe leul de piatră pentru a se apăra de furia

apelor, gesturile și mimica lui exprimă disperare, durere, neliniște. Muzica este însă cea care ne descriează gândurile eroului; pe fondul descriptiv (prin care se sugerează inundația) apar, pe rând, tema Parașei, melodia dansului în care cei doi își mărturisesc iubirea etc. . .

În ceea ce privește coregrafia, ea se distinge prin caracterul ei unitar și prin concepția ei clară. Înlăturând procedeele așa-zise «clasice», care împărțeau baletul în dansuri și pantomimă, maestrul de balet Igor Smîrnov de la Teatrul Mare Academic de Slat din Moscova, regizorul artistic al spectacolului, a creat o acțiune coregrafică încheagată, de-a lungul căreia dansul se îmbină armonios cu pantomima, nici un dans nefiind un scop în sine, ci sugestiv, un mijloc de exprimare. În felul acesta orice manifestare formalistă a fost net înlăturată, fiecare gest și fiecare mișcare fiind perfect justificate de conținut.

Coregrafia reușește, astfel, să contureze personaje bogate în emoții veridice, luate din viață.

Rolul complex al lui Evghenie a prilejuit o adevărată creație tînărului dansator Gabriel Popescu. El a

izbutit să se identifice cu soarta, sentimentele și drama suslească a personajului interpretat. Aceleași lucruri se pot spune și despre Irinel Liciu, care plămătește o Parașă modestă, iubitoare, impresionantă prin gingășia și puritatea sentimentelor ei. De asemenea, întreg corpul de balet poate fi evidențiat pentru contribuția adusă la succesul spectacolului, îndeosebi în scenele în care fiecare interpret trebuie să reprezinte un anumit tip și să sublinieze o anumită acțiune.

Decorurile, create de Silviu Bogdan, îndrumat de valorosul pictor scenograf sovietic E. G. Cemadurov, ca și efectele scenice nemaiîntlnite pe scena românească (inundația, panorama verticală și cea pe trei planuri din scena fugii lui Evghenie), precum și costumele, încaadrează desăvârșit întreaga acțiune a baletului.

Succesul baletului «Călărețul de Aramă» pe scena Teatrului de Operă și Balet trebuie să constituie pentru compozitorii și coregafii din țara noastră un îndemn spre realizarea unor balete valoroase, inspirate fie din trecutul nostru istoric, fie din minunata realitate a zilelor noastre.

PAVEL ANTAL.

B. Dumitrescu în Dumitrache

O noapte

Reluarea operei «O noapte jurtunoasă», de Paul Constantinescu, aduce în fața publicului o lucrare care, prin factura ei nouă, se singularizează oarecum de literatura lirică universală în genere, și de cea românească în special. Tratată puțin obișnuită a elementului vocal, rolul deosebit acordat orchestrei în susținerea și comentarea situațiilor, precum și grija de a păstra mereu vie acțiunea scenică, fac ca recenta realizare să trebuiască a fi privită dintr-un unghi puțin modificat față de cel prin care publicul privește genul operei în mod curent.

Originalitatea atît de marcată a pieselor lui Caragiatale, a pus în fața compozitorului greaua sarcină de a găsi limbajul muzical potrivit care, menținînd ritmul interior al piesei, să poată sluji ideea satirei și ascuțimea plină de spirit a replicilor.

Prin însăși natura textului, formula de bel-canto și arioso a trebuit să fie înlăturată, compozitorul îndreptîndu-se spre găsirea unui mod de exprimare mai concis și direct, acela al motivelor scurte, dar specifice, lăsînd orchestrei susținerea largă a piesei, prin perioade mai ample, în care apar mici teit-motiv de caracterizare a personajelor. Acolo, unde situația permitea, Paul Constantinescu nu s-a ferit de a introduce arii în care pana compozitorului a știut să creeze linii melodice de mare respirație, contrastînd cu genul teatrului clintat, pe care-l practică în restul piesei.

Acest limbaj specific a fost creat pe baza intonațiilor melosului popular — simțitor alterat prin prizma mahalalei — însă plin de spirit și humor, egalînd și supra-punîndu-se perfect celui caragiatalesc. Pasajele pur orches-

Tea Rămurescu în Vela

George Mirea în Chiriac

Barbu Dumitrescu în juțin Dumitrache și Silviu Gurău în Nae Ipingsescu

Furtunoasă

trale, introducerea și interludiul dintre cele două tablouri sînt construite pe motive din operă, amplu dezvoltate și orchestrate cu mare strălucire.

Noutatea stilului și caracterul dificil al partiturii au ridicat la rîndul lor serioase probleme dirijorului, regizorului și interpreților. Regia maestrului Jean Rînzescu a știut să rezolve excepțional îmbinarea dintre realizarea pur teatrală a spectacolului și servirea integrată a partiturii muzicale.

Personajele sînt vii și caracteristice, intriga susținută iar comedia realizată din plin.

Interpreții: Barbu Dumitrescu (Jupîn Dumitrache), Silviu Gurău (Ipingsescu), Val. Teodorian (Ricã Venturiano), George Mirea (Chiriac), Nella Dimitriu (Spiridon), Thea Rămurescu (Veta) și Yolanda Mărculescu (Zița) au depus o muncă încordată, realizînd fiecare admirabile creații. Dirijorul, maestrul Const. Silvestri, a dat ansamblului un ritm viu, adecuat spectacolului, subliniind în permanență acțiunea prin culoarea deosebită pe care știe să o dea întotdeauna orchestrei. O mențiune specială trebuie să aducem corepeditoarei Denise Rudeanu, eminentă muziciană, care a pregătit lucrarea cu multă pricepere și competență în prima fază a repetițiilor.

Publicul muzical va îmbrășișea, fără îndoială, cu multă căldură noul spectacol și se va lăsa captivat de originalitatea și verva acestei opere comice care, prin muzică plină de spirit a lui Paul Constantinescu, pune și mai mult în valoare textul genial al lui Caragiale rivalizînd, din acest punct de vedere, cu reprezentarea piesei la teatru.

MIHAI BREDICEANU

Thea Rămurescu în Veta și Valentin Teodorian
în Ricã Venturiano

V. Teodorian în R. Venturiano

Yolanda Mărculescu în Zița
Nella Dimitriu în Spiridon

-DOAMNA NEVĂZUTA-

Luminile s-au stins, acordurile ghitarelor răsună tumultuos. Un fastuos carnaval se desfășoară în fața spectatorilor și parcă inundă sala. Ritmul impetuos și viu al castanetelor însoțește pașii dansatorilor amețiți. Maștile, mantilele, capușoanele ascund chipurile « înaltelor doamne » și ale « eleganților nobili ». Este Madridul anului 1629, dezlănțuit într-una din acele petreceri spectaculoase, a cărei efemeră strălucire ascunde apusul unei lumi împinsă spre prăpastie de nevolnicia autocrației regale și obscurantismul bisericii catolice atotputernice.

Aici, în mijlocul serbării madrilene, se înnoadă intriga comediei « Doamna nevăzută » a clasicului Calderon, pe care ne-o prezintă Teatrul Național « I. L. Caragiale » în sala Comedia.

Mătuși de Lope de Vega, Pedro Calderon de la Barca a fost un strălucit reprezentant al teatrului spaniol. Născut în anul 1600 Calderon, după ce cutreeră timp de zece ani Spania, Flandra și Italia, se stabilește la Madrid unde desfășoară o îndelungată și prodigioasă activitate de autor dramatic, scriind peste 200 de piese. Cu moartea sa în anul 1681 se încheie « secolul de aur » al literaturii spaniole, a cărei ultimă scin-teiere a fost opera sa dramatică.

Martor al decadentei imperiului spaniol și al procesului de destrămare a orânduirii feudale Calderon îndreaptă adeseori în piesele sale priviri critice asupra societății timpului său. Critica sa socială este însă limitată atât de educația retrogradă primită, cât și de situația oficială pe care o ocupă la curtea regilor Spaniei. De cele mai multe ori el se mărginește să ridiculizeze trufia, falsul sentiment al onoarei și bravada găunoasă a aristocraților sau mania parvenitilor pentru titlurile nobiliare. Citeodată însă Calderon își adâncește critica, în vestita sa dramă « Judecătorul din Zalamea », de pildă, în care denunță trufia și ticăloșia nobililor glorificind totodată, rezistența pe care le-o opun țărani asupriți. În această piesă el creează figura demnă și dîrză a lui Pedro Crespo, unul din primii eroi ai țărănimii în literatura spaniolă. Ceea ce caracterizează însă măiestria artistică a lui Calderon este, mai ales, imaginația sa fecundă, extraordinara inventivitate în crearea situațiilor teatrale, tehnica dramatică cu care înnoadă și deznoadă conflictul.

«Doamna nevăzută», al cărui titlu original este «La dama duende» — adică Doamna spiriduș — poate fi considerată ca un model al genului de piese «de manta și spadă» în care excela Calderon. Acțiunea comediei se încheagă, ca de obicei, în jurul unei povești de dragoste. Eroul piesei, Don Manuel, venit la Madrid pentru a solicita anumite favoruri la curtea regală, întâlnește în tumultul carnavalului o doamnă mascată de care se îndrăgostește. Fără să știe el, necunoscuta locuiește în aceeași casă în care a fost primit ca oaspete. Doamna, o tânără văduvă, trebuie să rămână nevăzută, pentru că nobilii ei frați, Don Luis și Don Juan — gazdele lui Don Manuel — o țin sechestrată, invocând probleme de «onoare». Cit de falsă și de ipocrită este această «onoare»: aristocrației ne-o dezvăluie Calderon, când unul din eroii piesei, Don Luis, cerind o făclie spune: «Totul se găsește la lumină, dar onoarea se pierde».

Pentru apărarea acestui gen de «onoare» eroii lui Calderon folosesc toate accesoriile teatrului clasic spaniol: duelurile, măștile, mantalele, ușa mascată, substituirea de persoane etc.

În acest noian de întâmplări și lovituri de teatru i se dezvăluie spectatorului lumea aristocrațiilor, pe care o satirizează cu multă finețe Calderon, anunțând cu un surfs batjocoritor pe buze iminenta ei prăbușire.

citătea cu care ne înfățișează timpului său fac ca opera lui artistică să fie și astăzi perfect valabilă. Desigur că realizarea unui asemenea spectacol nu este un lucru ușor. Colectivul Național a avut de rezolvat probleme complexe de regie, interpretare, decoruri și costume, în transpunerea pe scenă a unei lumi apusă de mai bine de trei sute de ani.

Barca a fost pusă în scenă de interpretată de actorii Gabriel Dănculescu, Const. Bărbulescu, Victor Moldovan, Carmen Stănescu, Ileana Iordache și Năna Diaconescu.

Realizatorii decorurilor Theodor Constantinescu și Lucu Andreescu, și ai costumelor, Gabriela Zamfirescu, Florica Scîrțan și Ionel Popa, au izbutit — inspirându-se din Velasquez, Murillo și alți pictori ai timpului — să evoce atmosfera epocii și pitorescul Madridului secolului al XVII-lea. La ținuta artistică a spectacolului au contribuit în largă măsură muzica compusă de Paul Hurmuzescu și dansurile executate de Violetta și N. Bazaca.

Comedia «Doamna nevăzută» constituie un nou spectacol de calitate al Teatrului Național, spectacol care culege pe merit aplauzele prelungite ale publicului.

L. BUJES

PLATON CRECET

În «Platon Crecet» Alexandr Corneiciuc aduce pe scenă figuri din tînăra generație sovietică, generație curajoasă, entuziastă, de o mare bogăție sufletească. Cu multă măiestrie artistică dramaturgul sovietic ne înfățișează personalități distincte, cu preocupări diferite, legate între ele printr-un ideal măreț: crearea unei lumi fericite.

Ideile lui Corneiciuc sînt întruchipate de eroul piesei — Platon Crecet — intelectualul de tip nou, medic pătruns de dragoste fierbinte pentru oameni: «... nu e departe ziua, spune el, cînd vom face să dispară pentru totdeauna bătrînețea timpurie... Vom smulge timpul din ghiarele morții. Vom restitui generațiilor viitoare milioane de zile cu soare ».

*Valeria Gagialov-Lida și
Geo Barton-Platon Crecet*

Turneul Teatrului Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe

Spectacolele prezentate pe scena Teatrului Muncitoresc C. F. R. Giulești și a Teatrului C. C. S. de către Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe, în al treilea turneu al său în Capitală, au oglindit rapidă creștere calitativă a acestui tânăr colectiv artistic.

Acum șase ani, un mic grup de actori—secția maghiară a Teatrului Poporului din Cluj— a descins la Sf. Gheorghe și a pus bazele actualului colectiv artistic. Începuturile grele n-au descurajat pe actorii clujeni. Cu mî-

nile lor ei au contribuit la transformarea unei vechi săli de cinematograful într-un teatru modern. Cu ajutorul partidului ei și-au îmbunătățit treptat condițiile de muncă. Apoi au mai venit noi cadre, absolvenții Institutului de Teatru din Cluj, constituindu-se, astfel, un colectiv artistic pe măsura exigențelor crescînde ale publicului.

Bogatul repertoriu al Teatrului Maghiar din Sf. Gheorghe dovedește că acest colectiv a înțeles rolul de seamă pe care îl joacă în

Scenă din « Paraziții » de Csiki Gergely

opera de culturalizare a tînelor.

La București, colectivul artistic din Sf. Gheorghe a prezentat două piese.

Comedia clasică « Paraziții » de Csiki Gergely se înșcrie pe linia tradiției realiste a dramaturgiei maghiare, demascînd vechea clasă moșierească, care se menține la putere prin violență, înșelăciune și nelegiuiri. Piesa a fost pusă în scenă de Dely Ferenc, artist emerit al R. P. R., regizor principal al Teatrului Maghiar din Cluj. Printre interpreți s-au remarcat actorii Hegyessî Magda, Mester Andras, Vörös Imre și Papp Anna.

Conducătorul colectivului artistic din Sf. Gheorghe, Bokor Andras, a regizat noua piesă a scriitorului Bella Karoly, a cărei acțiune se petrece în zilele noastre, « Toront de primăvară » are meritul de a fi prima piesă maghiară care oglindește viața nouă în întreprinderile noastre socialiste, prezentînd figuri autentice, vii, de muncitori ardeleni.

Succesele dobîndite în cei șase ani de existență, ca și aprecierea favorabilă a publicului, constituie un îndemn permanent pentru artiștii Teatrului Maghiar de Stat Sf. Gheorghe în strădania lor de a prezenta spectacole de bună calitate, de a-și ridica continuu nivelul măiestriei artistice.

Arcul de triumf

« Arcul de triumf », ultima lucrare dramatică a scriitorului Aurel Băraș, laureat al Premiului de Stat, se reprezintă cu mult succes pe scena Teatrului Municipal. Piesa e închinată luptei eroice a comuniștilor în ilegalitate pentru eliberarea patriei noastre.

Sînt evocate evenimentele care au avut loc într-un oraș din nordul Moldovei cîva timp înainte de eliberarea sa de către glorioasele armate sovietice.

Lucia Sturdza
Bulandra în
Valeria Zapan

Jules Cazaban — Mayer Bayer
și Heana Predescu — Magda

Scenă din
Arcul de Triumf

Fory Elterlé în
Matei Zapan
și I. Predescu
în Magda

Don Carlos

Viitoarea premieră a Teatrului Municipal va fi «Don Carlos», capodopera marelui scriitor clasic german Friederich Schiller.

Scrisă între anii 1783 — 1787 lucrarea dramatică «Don Carlos» constituie, alături de «Hoții», «Intrigă și iubire», «Wallenstein», «Maria Stuart», «Fecioara din Orleans» și «Wilhelm Tell», o înflăcărată pledoarie pentru apărarea și respectarea a ceea ce ilustrul dramaturg numea «marile obiective ale umanității», libertatea gândirii, dragostea de patrie, dreptul la fericire al oamenilor simpli de pretutindeni.

Tradusă de scriitorul Alexandru

Philipide, pusă în scenă de W. Siegfried, piesa «Don Carlos» va fi interpretată de Fory Etterlé, (Don Carlos), Toma Dimitriu (Regele Filip), Clody Bertola (regina Elisabeta), Beate Fredanov, (prințesa Eboli), Septimiu Sever (marchizul de Possa), Dan Nasta (marele inchiizitor) etc.

Decorurile sînt semnate de W. Siegfried, iar costumele de Cella Voinescu.

Aspect de la repetiție *Machete de costume de Cella Voinescu*

CÎNTEC

despre marinarii Mării Negre

Teatrul Armatei a prezentat nu de mult premiera dramei eroice «Cîntec despre marinarii Mării Negre» de Boris Lavreniev.

Autorul înfățișează în această piesă un aspect din Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Acțiunea se desfășoară în anul 1942. Ea zugrăvește eroismul bravilor apărători ai

Sevastopolului, cîntînd faptele de arme ale marinarilor din flota Mării Negre, care devin apărătorii tereștri ai acestui oraș.

Eroii piesei sînt oameni de pe întinsul Uniunii Sovietice, uniți prin aceleași sentimente de dragoste de patrie, prin același spirit de abnegație și de sacrificiu pentru viitorul și slava patriei lor.

Înalta ținută morală și măreția sufletească a oamenilor sovietici se desprind din opera lui Lavreniev într-un chip impresionant.

Minunatele forme în care se îmbracă bogatul conținut de idei exprimate minunatele trășături ale caracterului rus și sovietic.

Prin caracterul ei realist, prin înflăcărata prezentare a faptelor și

a oamenilor, prin suflul ei de înalt patriotism, această dramă eroică se înscrie în rândurile pieselor clasice de înaltă valoare etică și artistică.

ION ȘAHIGHIAN
Maestru emerit al artelor
din R.P.R.

Concursul echipelor de teatru și al brigăzilor artistice de agitație ale căminelor culturale

Sînt cîteva luni de cînd — seară de seară — în Căminele culturale și în Casele de cultură din Capitală și din Regiunea București grupuri de oameni tineri muncesc, plini de vofosie și însuflețire, repetînd piese, scenete, scheciuri sau monoloage hazlii.

Uniți în eforturi și țeluri comune tinerii muncitori și țărani muncitori, studenți și elevi, constituiți în echipe și brigăzi artistice de agitație, se pregătesc — sub îndrumarea unor actori de frunte ai teatrelor bucureștene — în vederea concursului care, în curînd, va intra în faza regională.

Concursul echipelor de teatru și al brigăzilor artistice de agitație se dovedește a fi un minunat prilej pentru o cifră mai largă pătrundere în mase a operelor dramaturgilor romîni și sovietici, ca și a lucrărilor din patrimoniul literaturii clasice universale.

Dar cîte aspecte semnificative din noua noastră viață, cîte manifestări de adevărat talent nu sînt dezvăluite în cadrul acestor repetiții...! Adeseori, eroi de ai lui Cehov sau Caragiale, personaje din «Furtuni de Primăvară» de Nicolae Tăutu, din «Stîncă avertismentului» de Lucovschi sau din «Pentru fericirea poporului» de N. Moraru și A. Baranga trăiesc și se mișcă pe scenele micuțe în întruchiparea plină de căldură, de firesc și de sensibilitate artistică a membrilor unor echipe de teatru cum sînt, de pildă, cele ale Căminelor culturale «Ștefan Gheorghiu» din raionul Grivița

Roșie, sau «Nicolae Bălcescu» din raionul Stalin.

Asemenea realizări, și încă multe altele, vom avea ocazia să vizionăm în cadrul fazei regionale a concursului, fază care se va desfășura în curînd.

Va fi un titlu de mîndrie și un izvor de satisfacție morală pentru membrii și instructorii acelor echipe care, prin rezultatele obținute, se vor situa în fruntea celorlalte.

Pentru că întrecerea dintre echipe să se desfășoare la un cît mai înalt nivel artistic numeroși actori și regizori fruntași — dintre care cităm pe tov. Mauriciu Sekler, artist emerit al R.P.R. Dîna Cocea, Leni Caler și Ion Olteanu — nu-și precupețesc nici un efort pentru a împărtăși tinerilor instructori artistici, precum și echipelor artistice de amatori, din bogata lor experiență profesională.

Acest concurs a scos deja la iveală numeroase talente din popor, menite să ajungă — într-un viitor nu prea îndepărtat — personalități artistice sau creatori, fie pe tărîmul artei dramatice, fie pe acel al muzicii sau literaturii. Această puțință de dezvoltare a aptitudinilor artistice este caracteristică regimului nostru democrat-popular, regim în care orice om al muncii are posibilitatea să urce treptele cele mai înalte ale artei, științei sau culturii, atunci cînd studiază cu pasiune și perseverență.

Aceste strădanii pline de modestie pătrunse însă de un sincer și puternic entuziasm, aduc și ele o contribuție destul de însemnată la biciuirea

— într-o formă artistică — a unor năravuri ale trecutului orânduiri, la satirizarea unor obiceiuri și deprinderi rele, moșteniri triste ale mentalității timpurilor de odinioară. Eforturile depuse de către echipele de teatru și de brigăzile artistice de agitație pe tărîmul interpretării unor valoroase lucrări din dramaturgia noastră contemporană izbuțesc să oglindească — e drept, încă cu timiditate, din punct de vedere al măiestriei artistice — aspecte semnificative ale măreței epoci pe care o trăim, epoca făuririi orînduirii socialiste.

Scriitorilor și compozitorilor, actorilor și regizorilor noștri consacrați le revine sarcina de mare răspundere și de cinste de a pătrunde, cu și mai multă dragoste, cît mai

adînc în mijlocul maselor, de a merge cît mai des în Căminele culturale din cartierele Capitalei și din satele din împrejurimi, pentru a sprijini tinerele echipe și brigăzile artistice de agitație aducînd, astfel, o contribuție prețioasă atît bunei desfășurări a concursului, cît și, mai ales, la îndrumarea și formarea simțului artistic al zecilor și sutelor de cetățeni care constituie aceste echipe.

Noi adresăm un călduros apel artiștilor poporului, artiștilor emeriți, tuturor oamenilor de artă, rugîndu-i să sprijine din toată inima munca neobosită a tinerelor noastre echipe de amatori.

GRIGORE DAIA

*Directorul Secțiunii Culturale
a Sfatului Popular al Capitalei*

*Dina Cooea îndrumînd artiștii amatori de la Căminul cultural
«Pavel Teacenco» din comuna Pantelimon, Raionul 23 August*

Oratoriul „Tudor Vladimirescu”

La Filarmonica de Stat din București a avut loc în cursul lunii ianuarie execuția integrală în primă audiere a oratoriului « Tudor Vladimirescu » de Gheorghe Dumitrescu, laureat al Premiului de Stat, sub conducerea maestrului George Georgescu, artist al poporului din R. P. R., laureat al Premiului de Stat.

Prin concepția profund patriotică ce stă la baza ei, prin suflul autentic popular și național al textului poetic și muzical, prin caracterul dramatic al înfățișării și tratării tablourilor în care este înfățișată epopeea lui Tudor și a pândurilor sale, ea și prin proporțiile neobișnuite, monumentale, ale desfășurării vocal-simfonice, lucrarea reprezintă o realizare deosebit de însemnată,

un serios pas înainte pe drumul făuririi operei noastre naționale.

Pe lângă studierea documentelor existente privitoare la perioada istorică respectivă compozitorul s-a adresat creației de cîntec și balade populare folosind, astfel, sursa directă a tradiției orale a poporului, care a păstrat și a transmis din generație în generație amintirea răscoalei pândurilor și a chipului măreț al lui Tudor.

Textul literar al oratoriului cuprinde, pe lângă versuri autentice populare, pasaje din proclamațiile și scrisorile lui Tudor, din lucrarea « Cîntarea României » a lui Alecu Russo, precum și versuri în stil popular aparținând compozitorului, care o sistematizat întregul material într-un

tot unitar, adaptat necesităților trăirii lui pe plan muzical-dramatic.

În afară de Marșul lui Tudor, în prima lui parte, și de unele motive luate direct din folclor, muzica oratoriului este de invenție proprie, purtând, însă, pecetea pulcră a spiritului popular. Formată din arii, recitative, coruri și fragmente simfonice, ea vădește într-o largă măsură contribuția pozitivă a compozitorului la făurirea recitativului dramatic românesc, întemeiat pe intonațiile melosului popular.

Oratoriul este alcătuit din trei părți. Prima parte « Răscoala », care este și cea mai amplă, a fost cântată pentru prima dată în septembrie 1951, cu prilejul « Săptămânii Muzicii Românești ». Celelalte două părți sînt intitulată « Moartea » și « Apoleoa ». Fiecare din aceste părți este formată la rândul, ei din numeroase tablouri și scene.

De-alungul întregii lucrări, personajul principal este poporul, întruchipat în numeroase coruri, părțile solistice cele mai importante aparținând lui Tudor și mamei sale.

Lucrarea este scrisă pentru patru soliști, cor bărbătesc, cor feminin, cor mixt și orchestră simfonică mare, la

care se adaugă în final o fanfară. Părțile solistice au fost susținute de baritonul Petre Ștefănescu-Goangă, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, basul Viorel Ban, soprana Maria Crișan, laureată a Concursului celui de al IV-lea Festival Mondial și tenorul Panlelimon Frunză, soliști ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Pe lângă orchestra simfonică și corul Filarmanicii de Stat din București dirijat de D. D. Bolez, artist emerit al R.P.R. și Vasile Pîntea și-au mai dat concursul corul bărbătesc al Ansamblului Artistic al Ministerului Forțelor, Armate, dirijat de colonelul Dinu Stelian, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat și Ion Șerfezi și corul Ansamblului artistic al Sfatului Popular al Capitalei, dirijat de Ștefan Mureșeanu și C. Romașcanu.

Prima audiție integrală a oratoriului « Tudor Vladimirescu », de Gheorghe Dumitrescu, care a constituit o manifestare deosebit de importantă în viața muzicală românească, a fost primită cu multă căldură de publicul nostru iubitor de muzică.

Studioul Filarmonicii de Stat

Fără de numărul tot mai mare al tinerilor noștri de talent, dornici să se manifeste pe tărîmul muzicii de cameră, și față de cerințele sporite ale oamenilor muncii, interesați să urmărească asemenea concerte, Filarmonica de Stat a inaugurat, la sfîrșitul anului trecut noua sa sală de concerte « Studio » la Ateneul R.P.R.

În cadrul concertelor de Studio s-a manifestat cu un deosebit succes « Cvartetul tineretului » alcătuit din Lucian Savin (vioara I-a), Mendi Roseabum (vioara II-a), Wilhelm Berger (violă) și Alfons Capitanovici (violoncel). Formație bine încheiată și omogenă, cvartetul, care este laureat al concursului tinerilor soliști, a prezentat în primă audiere Cvartetul de Dumitru Baghiți și două părți din Cvartetul de Alexandru Velekorski.

Tot la concertele de Studio au fost prezentate de către sopranele Magda Ianculescu, laureată a celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, și Della Cincu Filimon, laureată a Concursului internațional « Primăvara la Praga », o seamă de liederuri din literatura muzicală clasică, din cea sovietică și românească.

Violonistul George Hamza, laureat al concursului tinerilor soliști, a interpretat Sonata pentru vioară și pian de Dan Popovici.

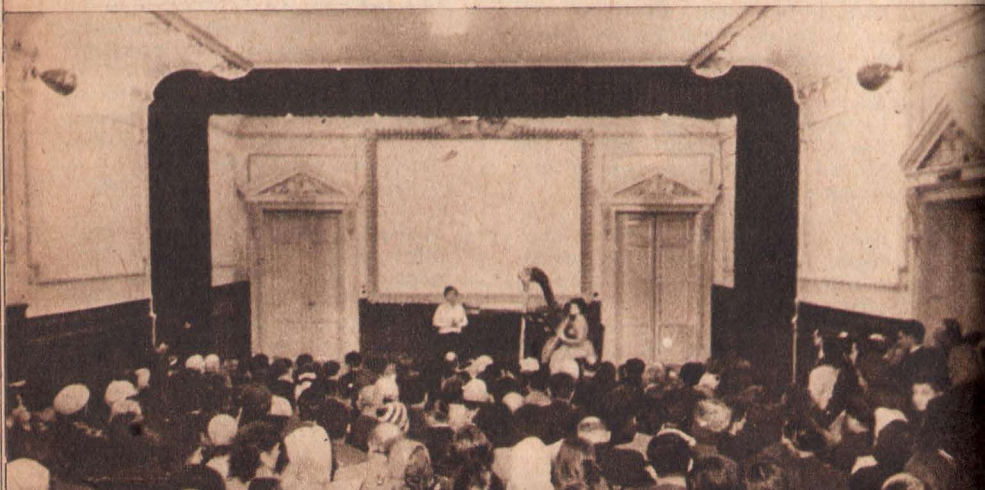
Alt interpret, cell și compozitorul, care sînt încă studenți ai Conservatorului « Ciprian Porumbescu », se dovedesc a fi elemente deosebit de înzestrate.

Alte tinere talente care au concertat în sala Studio au fost pianistele Suzana Carusso și Simona Faru.

O caracteristică a acestor concerte de Studio o constituie faptul că, alături de tineretului care se ridică, vin să colaboreze artiști maturi, cu o bogată experiență profesională, ca de pildă Ion Filionescu și Radu Drăgan, care cu tact și muzicalitate au susținut, în două concerte consecutive, acompaniamente pianistice.

Antrenînd masa tot mai largă a tineretului nostru artistic, dînd posibilitatea unei permanente verificări a însușirilor sale artistice — alt în domeniul creației, cell și al interpretării — concertele de Studio ale Filarmonicii de Stat sînt menite să aducă o contribuție prețioasă la creșterea acestor mîlădije noi, ca și la aceea a maselor de ascultători veniți să le urmărească.

J.-V. PANDELESCU

Recital umoristic N. STROE

Luminile nu se sting, cortina nu se ridică, decoruri nu există și totuși spectacolul a început; pe scenă a apărut N. Stroe. Simplu, direct, se stabilește contactul între actor și spectatori.

« Sigur că nu-i nevoie de cortină și decoruri — parcă-i spun cei din sală — nu ne cunoaștem noi de ieri, de alaltăieri! Sintem doar vechi prieteni! »

Cu « Recitalul umoristic N. Stroe » Ansamblul de Estradă inaugurează și o nouă formulă de spectacol, apropiată de « seara de creație », gen teatral foarte apreciat în Uniunea Sovietică, în care un actor fruntaș își desfășoară, în cadrul aceluiași spectacol, toată gama posibilităților artistice. De-a lungul celor două acte scrise de el și Aurel Felea, N. Stroe, artist emerit al R.P.R., descrețește frunțile și stîrnește risul spectatorilor, ridiculizînd năravuri vechi și noi, satirizînd pe « Domnul și Doamna Ministru de altădată », evocînd pe popularul comic N. Tănase sau discutînd, ca de la om la om, în timp ce-și coase un nasture, despre situația internațională.

Inconjurat de Zizi Șerban, Didi Ionescu, Rolanda Camin, Andreiana Georgescu, Titi Botez, Ovidiu Teodorescu și Sergiu Stanciu, acompaniat la pian de Eugen Cerbu, N. Stroe este tot timpul prezent pe scenă, cîntînd, jucînd, mimînd în variata împletitură de scheciuri, scenete umoristice și muzicale, care compun spectacolul prezentat de Ansamblul de Estradă la sala Dalles.

N. Stroe și Andreiana Georgescu

*Ovidiu Teodorescu,
N. Stroe
și Didi Ionescu-Felea*

*N. Stroe, Titi Botez și
pianistul N. Cerbu*

SLUGĂ

Ca doi
stăpîni

Vasilica Tustaman în Smeraldina și
Cornel Vulpe în Truffaldino

Carlo Goldoni, autorul spumoasei comedii « Slugă la doi stăpîni », s-a născut la Veneția în anul 1707. Fiu de medic, după ce-și termină studiile profesază avocatura la Florența, Pisa și Siena.

Din 1747 și pînă în 1792, cînd moare — adică o jumătate de

secol — Goldoni se consacra în întregime teatrului.

El a lăsat posterității peste două sute de piese, care de două secole sînt aplaudate pe toate scenele lumii.

Întreaga sa operă este o oglindă cu ape limpezi a timpului în care a trăit. Goldoni a satirizat în piesele sale aristocrația vremii și a elogiat virtuțile morale ale omului simplu.

Antonio Gramsci — fondatorul Partidului Comunist Italian — spune: « Goldoni este aproape unic în tradiția literară italiană, poziția sa ideologică fiind democratică încă înainte de a-l fi citit pe Rousseau și înainte de Revoluția Franceză ».

Cornel Vulpe
în Truffaldino

Zoe Anghel în Beatrice

*M. Cruceanu in Florindo
Maria Georgescu in Clarice
Paul Joachim in Silvio
C. Toprdea in Pantalone
T. Dănceanu in doctorul
Radu G. Zaharia in hamalul
N. N. Maței in Brighella
C. Sarambei in servitorul
lui Pantalone*

TANIA

Piesa scriitorului Alexei Arbuзов este una dintre lucrările dramatice care și-au câștigat o deosebită dragoste și prețuire din partea spectatorului sovietic.

La sfârșitul anului 1952 Teatrul de Dramă din Moscova sărbătorea, printr-un spectacol jubiliar, aniversarea a opt sute de reprezentații cu « Tania ».

Piesa este povestea drumului lung și chinuitor pe care-l străbate o femeie, de la visul fericirii mărunte până la conștiința luminoasă a vieții adevărate, strâns împletită cu cea a colectivității.

Tania se transformă datorită forței educative a societății sovietice, datorită sprijinului pe care i-l dau oamenii sovietici.

Grafiela Albini în Tania

*Marga Anghelescu-Samanova
și Grafiela Albini-Tania*

Costel Gheorghiu-Gherman

C. Lungreanu-Ignatov

*Grafiela Albini-Tania și
C. Gheorghiu-Gherman*

*Grafiela Albini-Tania
și C. Lungreanu-Ignatov*

DAVID COPPERFIELD

Tăcere. Cortina s-a ridicat!

Un salon modest al unei case de țară din Anglia, la începutul veacului trecut. Aici a văzut lumina zilei și a trăit primii ani fericiți ai copilăriei micul David Copperfield, înconjurat de dragostea mamei sale, de duioșia și grija blindei Pegotty, dacă sa.

Dar, odată cu instalarea în casă a tatălui său vitreg, Edward Murdstone, începe pentru micul David un lung șir de suferințe. Rînd pe rînd e! cunoaște joshnicia, răutatea și cinismul crud al unor oameni ca Murdstone, Heep, Creakle. Avizi de bani, egoiști, lipsiți de scrupule, aceștia se întrec în a face din viața lui David un adevărat iad.

Spectatorul, care urmărește cu emoție și duioșie desfășurarea piesei, înfînește acel suris plin de dragoste și căldură adre-

A. Pop Marțian,
domnul Murdstone

sat de Dickens copiilor, oamenilor. Și înapoia acestui suris el bănuie inima scriitorului palpitînd în întreaga sa operă pentru cei oropsiți, el ghi-ceste apelu pe care-l face Dickens la cele mai nobile sentimente ale oamenilor, îndemîndu-i să fie cinștiți, buni, drepti.

Micul David, după ce a trecut prin hidoasa școală a lui Creakle, după ce a rătăcit flămînd pe străzile orașelor, după ce a făcut cunoștință în deapropoie cu închisoarea datornicilor, găsește liman în casa mătușii sale Bettsy Trotwood. Și, suspinul său de ușurare, în clipa cînd se agață de gîtul mătușii care-l adăpostește cu drag, găsește în sufletul spectatorului un ecou adînc. Cortina a coborît peste chipul radios al băiatului. La revedere David Copperfield, la revedere!

Mimi Enăceanu,
Miss Trotwood

N. Moloc. Uriașul Heep

Cînd a început pregătirea spectacolului David Copperfield colectivul de interpreți și regizorul și-au fixat scopul să aducă în fața spectatorilor soarta unui copil, care suferă din pricina orînduirii sociale nedrepte în care s-a născut, din pricina unei înapoiate concepții despre viață, în care dorința de acumulare, nesățioasa poftă de avere, egoismul, rapacitatea, polițismul, îngustimea de vederi, conformismul, « puritanismul » burgheziei engleze, fac viața seacă, apăsătoare, o închisoare aspră în care nu poți simți bucuria de a trăi.

N. MASSIM

Opera literară a lui Dickens este în întregime o luptă aprigă dusă împotriva relei orînduirii a societății engleze. El dezvăluie fără cruțare și biciuiește, în toate romanele sale, ipocrizia, egoismul și rapacitatea burgheziei din țara sa.

Dickens a iubit cu pasiune copiii. Toată opera lui este un suris cald îndreptat spre ei. Această operă este un aspru rechizitoriu împotriva societății, care nu-și protejează linierele vîrstare lăsîndu-le pe mîna tuturor exploataților și a chinurilor de copii.

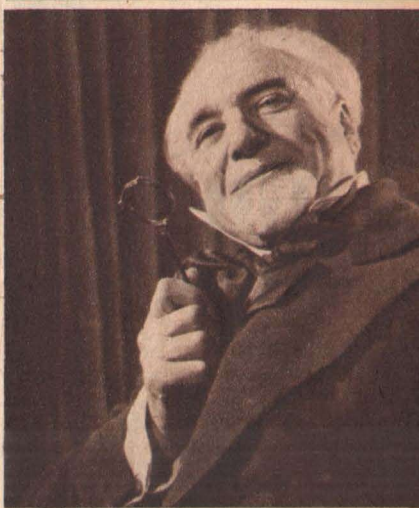
A. POP MĂRTIAN

H. Nicolaide, domnul Dick

Ionel Țăranu, domnul Micawber

N. Săvulescu, domnul Queer

Florin Vasilu, Toby

G. Ciptian în
rolul Petre Voitan

Ion Tîjor în rolul Alexe
Voitan și Rozalia Avram
în rolul Amiliana

Cezar Rovinescu în
rolul Petre Voitan

DRUMUL SOARELUI

H. Polizu în rolul
Husein Ben Ali

Aurelia Sorescu
în rolul Amiliana

MINCINOSUL

Într-o zi m-am prezentat la direcția teatrului și am spus: — Am găsit o comedie foarte bună pentru teatrul nostru!

Direcțiunii — care era tocmai în căutarea unei comedii — nu i-a venit să creadă: — «Ești un mincinos!»

— Exact! Așa e! Aș vrea să fiu «Mincinosul» lui Goldoni.

La lectură piesa a plăcut, mai mult chiar decât «jocul meu de cuvinte», și s-a hotărât punerea ei în scenă.

Dar regizorii teatrului nostru erau ocupați la film.

În felul acesta regia ne-a fost încredințată Rodicăi Gheorghiu și mie, cu rugămintea de a nu dezminți încrederea ce ne-a fost acordată.

Și, odată porniți la lucru, realizarea spectacolului nu s-a mai bazat pe «minciună», ci pe un sincer și entuziast elan tinerec.

Și unde este tinerețe, elan, dragoste de muncă, entuziasm, nu se poate să nu meargă treaba bine.

Am uitat și de condițiile scenice improprii, am uitat și de greutatea de montare și de lipsa noastră de experiență și am realizat cu sîrguință un spectacol care — spun unii — a ieșit bine.

Dar dumneavoastră ar fi bine să nu credeți ce spun acești «unii», ci să veniți personal să vă convingeți.

Una din problemele cele mai importante ale regiei a fost prezentarea comediei lui Goldoni, nu ca o întâmplare amuzantă din Veneția anului 1750, ci ca o adevărată frescă a moravurilor, obiceiurilor și relațiilor sociale din Italia secolului al XVIII-lea.

O altă problemă (nu vă fie teamă, nu le voi înșira pe toate) a fost stilul spectacolului. După multe dezbateri — care mai continuă și azi — am ajuns la reprezentarea comediei lui Goldoni într-un stil realist, cu conținut social, într-o formă de exprimare clasică, cu un ușor parfum al comediei italiene din cel de al XVIII-lea veac.

Ca interpret a lui Lelio Bisognosi problema principală a fost ecoul pe care acest personaj îl va trezi în marele public. Inteligența, dibăcia, aspectul fizic al personajului aveau darul de a-l face simpatic spectatorilor. Dar cu aceasta, tema comediei lui Goldoni ar fi fost trădată.

Sarcina interpretului era aceea de a se face simpatic personajelor din jurul său, dar în același timp de a fi demascat în fața publicului.

Lelio Bisognosi nu trebuie să fie licheaua simpatică, care să găsească înțelegerea și simpatia publicului, ci el trebuie să reprezinte răul social, minciuna, care trebuie exclusă din snul unei societăți de oameni cinstiți.

În felul acesta, finalul piesei este primit de spectatori cu satisfacție, ca o biruință a cinstei, a dreptății.

ION LUCIAN

CEI ce caută felicirea

Prezentată recent la Sofia, piesa scriitorului bulgar Orlin Vasiliev a și trecut granițele Bulgariei și a fost pusă în scenă cu multă măiestrie și fantezie la teatrul «Pușkin» din Moscova.

Hotărîndu-se s-o înscrie în repertoriul actualei stagiuni consiliul artistic al Studioului Actorului de Film «C. Nottara» a socotit că această interesantă lucrare din tînăra literatură dramatică a republicii populare frățești trebuie valorificată în fața spectatorilor noștri pentru următoarele motive: calitățile

dramatice pe care le vedește, justificarea personajelor în toate acțiunile lor, căldura și patosul revoluționar care străbat întregul conținut al piesei.

Au mai argumentat pentru alegerea piesei «Cei ce caută fericirea» fondul bogat de idei, omenescul tratării și forța ei de demascare.

Sigur că a juca o piesă din R.P. Bulgaria a însemnat un prilej de bucurie pentru întregul colectiv. Sigur că reprezentarea piesei pe o scenă moscovită ne era de un real ajutor noi folosind, ca o prețioasă îndrumare, criticile și studiile pe care spectacolul le-a întrunit în Uniunea Sovietică. Ajutorul atașatului cultural al Ambasadei R. P. Bulgaria, documentele, fotografiile, articolele pe care le-am folosit, ne-au înlesnit să înțelegem și să pătrundem într-o atmosferă specifică. Apoi a început lucrul propriu-zis: repetiții, repetiții, repetiții, sfaturi, păreri, conflicte.

De ce conflicte? Pentru că s-a lucrat cu pasiune.

Piesa pune probleme. Una simplă, de exemplu, dar greu de satisfăcut, e aceea că personajele principale apar în prolog la vârsta de 18-19 ani, iar apoi în jurul vârstei de 45 de ani.

La Teatrul «Pușkin» partea primă a fost jucată de actori tineri, iar partea a doua au susținut-o actori maturi. La noi s-a hotărît o singură distribuție și iată că Ana Barcan, Septimiu Sever, Cornel Gîrbea și cu mine a trebuit să ne străduim să convingem publicul de tînerețea eroilor, iar apoi de trecerea timpului scurs de la un act la celălalt. Era necesar să facem veridice și inteligibile pentru spectatori toate amprentele acestor douăzeci și ceva de ani trecuți. Publicul trebuie să tragă concluzii din atitudinea noastră, din reacțiile noastre. Și care e măsura?

Măsura! O întrebare care frământă pe orice actor, pe orice creator de artă. Cît de mult demaști, cît de mult participi sufletește, cît trebuie să transmiți, cît să crezi din ce spune partenerul.

*Cornel Girbea
(Damian Nicolae)*

*Ana Barcan
(Neviana)*

*Septimiu Sever
(Nicolae Gavrilov)*

*Liviu Ciulei
(Vențeslav Atenschi)*

Un număr infinit de cît-uri. «Cît», e un fel de unitate de măsură cu limite variabile și artistul trebuie să le găsească. Și regizorul își pune astfel de probleme, ca de pildă cît de veseli și, totodată, cît de serioși să fie tinerii Darie Iurie, Jeana Gorea, Manea, Lungu, Turcu, în scena în care hotărâse, ca tineri comuniști, acțiunea de eliberare a unui tovarăș ilegalist. Cît de autoritar și cît de blînd totodată trebuie să fie Maxim, luptătorul experimentat interpretat de Mihnea Moisescu, cît de caricatural Codarcea în rolul ofițerului din Gestapo, cît de grasă Puica Stănescu în «clienta grasă». Tot așa și scenograful se întreabă cît de pitoresc poate fi decorul, fără să contrazică acțiunea, cît de esențial e cutare detaliu, ca să nu rămînă un obiect în sine, ci să explice starea socială a eroilor, timpul și condițiile acțiunii.

Dar acestea și altele sînt frămîntările noastre și rămîn în spatele cortinei. Cînd ea se ridică îi vedeți doar pe «Cei ce caută fericirea» și trebuie să vă facem să-i credeți, să suferiți și să vă bucurați alături de ei.

LIVIU CIULEI

*Angela Chioaru (Stefi) și
Andrei Codarcea (von Tanenbaum)*

*Iurie Darie, Ana Barcan,
Jeana Gorea și Vali Cios*

MAGAZIN DE STAT

N. Stroe, Zizi Șerban și R. Giordani

După succesul obținut cu comedia muzicală «... și Ilie face sport» Ansamblul de Estradă prezintă în actuala stagiune un nou spectacol, în același gen, «Magazin de stat» de Barabas Tibor și Gabor Bela, cu muzica de Kerekes Ianos.

Succesul înregistrat de piesa «Magazin de stat» atît în R. P. Ungară, cît și în țara noastră, se datorește faptului că ea investimtează, în genul larg accesibil al comediei muzicale, un subiect de mare actualitate.

Acțiunea piesei, după cum o indică și titlul, are loc într-un mare magazin de stat din Budapesta. Aici lucrează diferiți oameni. Unii, care deși cinstiți, au învățat meseria pe vremea patronilor, își cheltuiesc energia în a păcăli pe cumpărători, alții, precum e Kocsis, eroul principal, se străduiesc să vîdă mărfuri de bună calitate, să satisfacă clientii. Mai există în magazin și unelte

ale patronilor, care prin diverse mașinațiuni încearcă să compromită somerțul socialist. Ciocnirea între funcționarii de tip nou și cei de tip vechi are loc în cadrul unor întîmplări hazlii, dar edificatoare, ducînd la demascarea definitivă a dușmanului.

O serie de melodii plăcute întregesc spectacolul și li dau o și mai mare atractivitate.

Pe scena Teatrului de Estradă piesa «Magazin de stat» a fost pusă în scenă de N. Stroe, artist emerit al R.P.R., care a reușit să valorifice conținutul de idei al acestei comedii muzicale cu ajutorul unui colectiv artistic, în care se remarcă atît elemente tinere ca Niculae Nițescu în rolul lui Kocsis, Mihaela Cotaru, Renato Giordani și Sergiu Stancu, precum și o serie de artiști cunoscuți ca Zizi Șerban, Dan Demetrescu, Titi Botez și Ion Antonescu-Cărăbuș.

Angela Cotaru și N. Nițescu

Informații teatrale:

Colectivele teatrelor bucureștene sînt, actualmente, angrenate într-o muncă intensă de pregătire a nollor spectacole care, în scurtă vreme, vor vedea lumina rampei. Ceea ce se remarcă din primul moment sînt bogăția și varietatea repertoriului ales.

Pe afișele teatrelor se vor înscrie — alături de numele clasicilor dramaturgiei universale — o serie de autori moderni și contemporani romîni și străini.

◆ La Teatrul Național « I. L. Caragiale », Sala Comedia, se repetă « Regele Lear », dramă în 5 acte de Shakespeare pusă în scenă de Sică Alexandrescu, cu Gh. Storin în rolul titular.

◆ Tot aci se pregătește piesa originală « Citadela sfărîmată » a dramaturgului Horia Lovinescu, regizor Moni Ghelerter, cu Lucia Sturdza Bulandra, Măria Filotti, Natașa Alexandra, Marcela Rusu, Nina Diaconescu, Elena Sereda, Dida Calimachi, Emil Botta, Alex. Demetriad, Matei Gheorghiu, Niky Atanasiu, Virgil Popovici și Iulian Necșulescu în rolurile principale.

◆ Pentru prima dată o piesă din noua dramaturgie cehoslovacă va fi reprezentată la noi. Este vorba de « Doamna Calafova » de Voitek Tach, care se repetă la Teatrul Municipal, în direcția de scenă a regizorului Dan Nasta, cu Lucia Sturdza Bulandra, Jules Cazaban, Ileana Predescu, Florin Stroe, N. Mavrodin, C. Cron, Eveline Gruja etc., în rolurile principale.

◆ La Teatrul Armatei se repetă « Nunta lui Figaro » de Beaumarchais, în direcția de scenă a tînărului regizor Val. Mugur.

◆ Cunoscuta dramă « Intrigă și iubire » de Friederich Schiller este pusă în scenă la Teatrul C.F.R. Giulești de regizorul Al. N. Toscani. Pe aceeași scenă se pregătește premiera piesei originale « Calul Troian » de Alexandru Sahighian, în regia Getei Gorjan.

◆ « Hoții », capodopera marelui clasic german Fr. Schiller, a fost înscrisă în repertoriul acestei stagiuni, urmînd a fi jucată pe scena Teatrului Tineretului. Piesa se repetă în regia lui N. Massim, cu două distribuții, dintre care una alcătuită exclusiv din tineri actori.

◆ La Studioul Actorului de Film « C. Nottara » au început repetițiile piesei « Nora » de H. Ibsen, cunoscutul dramaturg norvegian, cu Corina Constantinescu și Natalia Arsenie în rolul titular. Regia va fi semnată de D. D. Neleanu.

◆ Piesa « Ethel și Julius » (lucrare inspirată din drama soților Rosenberg), de scriitorul polonez Leon Kruszkowsky, laureat al Premiului Stalin, va fi prezentată în premieră pe scena Teatrului Evreiesc de Stat. Din vechiul repertoriu Teatrul Evreiesc va relua piesele « Platon, Crecet » de Al. Corneiciuc și « Burghezul gentilom » de Molière.

Informații muzicale:

FILARMONICA

În actuala stagiune muzicală Filarmonica a înscris o serie de prime audiții.

◆ După ce la 15 ianuarie a fost executat concertul de vioară al compozitorului Mircea Bassarab, solist fiind Virgil Pop, vom putea asculta luna aceasta, pentru prima oară, marele oratoriu «Anotimpurile» de clasicul Joseph Haydn.

◆ Tot în luna aceasta, orchestra Filarmonica a programat în primă audiere Simfonia I-a de Tudor Jorda, profesor la Conservatorul de muzică din Cluj.

◆ În «Ciclul Beethoven», dirijat de G. Georgescu, artist al poporului din R. P. R., vom putea asculta la concertul Filarmonicii din 26 și 27 februarie Uvertura Coriolan, Concertul pentru vioară în Re major, solist Ștefan Gheorghiu, artist emerit al R.P.R., și Simfonia III-a Eroica.

RADIO

◆ Al doilea concert al orchestrei simfonice Radio din acest an, care are loc în februarie, va fi dirijat de Constantin Silvestri, maestru emerit al artei din R. P. R.

◆ În interesantul ciclu «Muzica și Viața» vom putea asculta la radio emisiunile: «Dragostea în operele lui Schumann și Schubert», «Patriotismul în operele lui Glinka, Borodin și Mussorgski», «Natura în operele lui Beethoven, Smetana și Șostacovici», «Basmul și cîntecul popular în creația lui Rimski Korsakov».

◆ Cu concursul soliștilor Teatrului de Operă și Balet al R. P. R. și al corului și orchestrei simfonice Radio au fost înregistrate, în întregime, o serie de opere, printre care: «Cneazul Igor» de Borodin și «Evghenie Oneghin» de Ceaikovski.

◆ În Egipt, unde a întreprins un turneu de concerte în cursul lunii ianuarie, orchestra de muzică populară «Barbu Lăutaru» s-a bucurat de un mare succes.

La cererea publicului posturile de radio egiptene au decis să transmită săptămînal programe de muzică romînească.

OPERA

◆ «Boema» de G. Puccini, operă care se numără printre spectacolele ce sînt prezentate într-o montare nouă, este pusă în scenă de tînărul regizor Hero Lupescu. Orchestra va fi dirijată de Egizzio Massini și C. Bobescu, iar decorurile poartă semnătura pictorului Kiriakof.

◆ Teatrul de Operă și Balet al R. P. R. repetă o serie de opere în decoruri și costume noi. Astfel vom asculta «Aida» de Verdi, în regia lui Jean Rînzescu, dirijor C. Silvestri, maestru emerit al artei din R.P.R. La montarea operii «Aida» o contribuție importantă a avut E. G. Cernadurov, pictor scenograf din Moscova.

ei mici își manifestă sincer nerăbdarea, trâmîntîndu-se în scaune, scîpînd jos cîte o mînușe, sau cerînd cu voce tare socoteală oamenilor mari: «Mamă, de ce nu începe?»

Cei mari — ipocriți — și-o ascund prin tot soiul de mișcări și vorbe fără rost. «Șterge-ți nasul, Anișoara» (și doar Anișoarei nu-i curge nasul nici un pic); «Ți-ai pierdut mînușile Radule!» (și doar mama le-a pus grîjulie în geantă).

Dar, în fața bucuriei comune care-i așteaptă, copiii sînt indulgenți cu părinții lor, căci, mărturisită sau nu, nerăbdarea e mare. Și cum n-ar fi?

Cu podoaba luminilor aprinse, cercul seamănă cu un uriaș pom de iarnă, în crengile căruia vor apărea, rînd pe rînd, păpuși acrobate, paiate, cai și ursuleți. Ochi să ai!

*

Orchestra execută un marș în tactul căruia defilează toți interpreții spectacolului.

Primul număr este intitulat «postalionul».

14 cai dresați de maestrul Vincențiu Krateyl se avîntă doi cîte doi, și

apoi toți deodată într-un galop vielios. Se remarcă siguranța cu care călărește — în picioare — tînărul Alois Krateyl. Este o demonstrație de forță naturală, dominată — în plină dezlănțuire — de forța omului; și ca spectator ai impresia că asiziți la îmblînzirea unor cai sălbatici, care se desăvîrșește chiar aici, în fața ta.

Aurelia și Augustin Pohluda execută apoi un emoționant număr de balans aerian. Cînd tace orchestra, și numai toba marchează momentul culminant al demonstrației, ti se oprește respirația: sus, sub cupola cercului, Augustin Pohluda prinde cu dinții de cîngătoare pe partenera lui, el însuși ținîndu-se numai cu un picior prins într-o cîurea...

Emoția copiilor din sală — ale căror inimi au bătut accelerat în ritmul tobei — se topește într-o mare bucurie: apar trei cîini și o grămadă de porumbei. Vecinul meu, un băiat de vreo șase ani, vine în fiecare săptămîna la circ și știe absolut tot. Iată acum, de pildă, mă

informează că cei doi cini — a căror rasă mărturisesc că n-aș fi putut o stabili niciodată — sînt « cini africani ».

Cini și porumbeli, elevii Ghizelei și ai lui Iosif Toth, sînt ascultători și disciplinați. Porumbeli se așează într-un carusel pe care cini îl învîrtesc cu multă conștiințiozitate. Apoi un porumbel rostogolește singur cu piciorușele lui un glob albastru, creînd imaginea pămîntului străjuit de aripile albe ale păcii.

După un frumos număr de jonglerie, în care se remarcă măiestria solistului Ovidiu Barcan, vecinul meu mă informează că « vin clovnii ». Într-adevăr urmează un număr comic intitulat: « Entrée orientale » executat de favoriții copilor, Ciacanica și Tonino și de Costel Dumitrescu, Titu Niculescu și Malvina Pandeles.

— Să vezi acum niște copii . . . îmi spune vecinul . . . Într-adevăr, patru adolescenți, dintre care doi par încă copii, execută un minunat număr la trapez. Micul meu vecin, care știe absolut tot, îmi spune și numele lor: ăștia sînt Liliana și Marcel Ciabin, iar cei mai mici Csaba și Ildico-Braier.

După « momentele vesele » ale lui Mircea Crișan, care imită toate cîte sînt sub lună și sub soare, Lidya Krateyl face o demonstrație de înaltă măiestrie, purtîndu-și calul în ritm de dans — lent sau accelerat — cu o grație și totodată, cu o siguranță demne de toate elogiile.

În pauză vecinul meu îmi spune că vor urma « zburătorii ». Într-adevăr urmează un frumos număr de salturi, executat de Paul și Maria Mastacan, Jean Pandeles și Consolina și Traian Ganeș.

— Acuma vine un clovn adevărat ! Am înțeles că clovn adevărat se cheamă atunci cînd are nas adăugat și față de făină. I-am explicat vecinului meu că asta n-are nici o importanță și că un clovn este apreciat pentru talentul și nu pentru masca lui. Cred că l-am convins cu atît mai mult, cu cît i l-am dat de exemplu pe Ciacanica. Asta nu scade cu nimic din valoarea cuplului Doicescu, care a executat un foarte frumos număr de « cloynerie muzicală ».

*

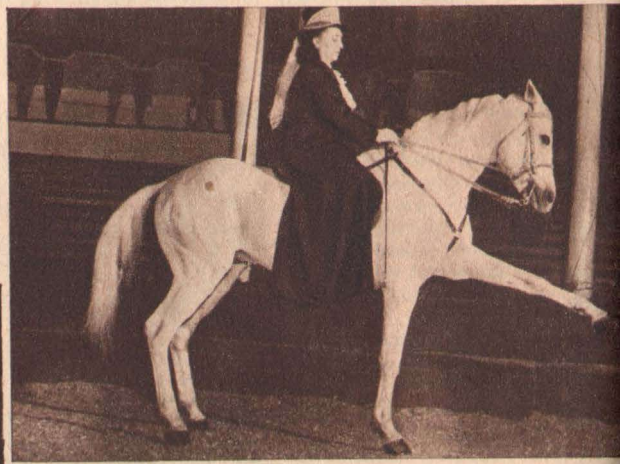
Amanda Lupașcu, Petre Lupașcu și Cucuța fac

acrobații pe bicicletă. Este un număr foarte frumos și executat cu mult talent.

— Să vezi ce vine acum, îmi spune vecinul, încercînd să-și ascundă bucuria (ghicesc că e numărul pe care-l preferă tuturor celorlalte).

În arenă își fac intrarea patru ursuleți. Sînt mici, îndesați, bine hrăniți și cu blana strălucind de curățenie. Fac tot soiul de acrobații și beau lapte din sticle, așezați în jurul unei mese. Micul spectator de lingă mine e numai bucurie și mă gîndesc cît ar spori pentru copii valoarea cercului dacă ar avea mai multe animale. Copiii iubesc nespus de mult animalele. În U.R.S.S. există magazine zoologice de unde copiii își pot cumpăra felurite animale indigene sau exotice. Aproape orice copil are un arici, o broască țestoasă sau un peștișor roșu. Ar trebui ca și la noi... Vecinul îmi intrerupe gîndurile: « Uite cum sar » !

Ultimul număr se intitulează « Bătuta » și constă în sărituri de pe plasa elastică. Interpreții sînt: Maricica Gașcă, Oswald și Max Hutterer și tînărul Aloïs Krateyl. Văzîndu-i cum evoluează prin aer ai impresia că sînt adevărați oameni-zburători. În special Aloïs Krateyl este uimitor. Cu acest număr « Primul spectacol » al Cîrcului de stat ia sfîrșit.

Îmi iau rămas bun de la micul meu cicerone, care îmi dă intîlnire pentru săptămîna viitoare, în același loc.

În drum spre ieșire aud o fetiță de o șchioapă întrebînd pe cineva: « Mamă, ce înseamnă Cîrcul de

stat? ». Nu știu ce i-a răspuns mama fetiței. Aș fi vrut să fiu mai aproape și să-i spun: «Cercul de stat» înseamnă, printre altele, că micii artiști, pe care-i vezi făcînd acrobații, vor avea obrajii rumeni și sănătoși ca tine, vor învăța la școală și vara vor pleca în tabere de pionieri. Că nu vor fi niciodată oboșiți peste măsură, chinuiți sau bătuți. Că nu vor mai pribegi pe drumuri, că nu vor dormi în vagoane și că munca lor nu se va mai numi meserie, ci artă. Ți-aș mai vorbi de asistență medicală, de sindicat și de asigurări sociale, dar astea nu sînt încă pe înțelesul tău. Mai pot să-ți spun, nsă, că în fiecare an vor avea un pom de iarnă, așa cum ați avut și voi la grădiniță ».

LIA MARMELIUC

Creativul de măști

Mn atelierul de peruci și grime al Teatrului Național, coboriți din stivele bibliotecii teatrale, eroii lui Shakespeare, Molière, Calderon de la Barca, Ostrovski, Gogol, Caragiale trăiesc laolaltă cu cei ai lui Gorki, Simonov, Subovo-Cobllin, Alexandr Corneiciuc, Baranga, Davidoglu, Mircea Ștefănescu și alții.

E drept că nu vezi decît bărbi, mustați, peruci și culori, dar toate acestea au făcut posibilă apariția, în fața ochilor noștri uimiți, a regelui Lear, a lui Matei Millo, Pascally, a groțeștilor figuri Bobcinski și Dobcinski, a lui Hlelacov, a postelnicului Manolache, a lui Mochi Paraniouci Knurov și a altor figuri pozitive și negative din gateria marilor creații ale teatrului de azi și de totdeauna.

În dulapurile înalte înșirate de-a lungul pereților se odihnesc nenumărate peruci purtate de marii interpreți ai repertoriului, Nottara, Demetriade, Morțun, Soreanu, Brezeanu și alții, care, completate cu foarte multe altele noi, dau puțină creațiilor de azi, Manolescu, Storjin, Maximilian, Calboreanu, Antoniu, Finteșteanu și întregii pleiade a tineretului actoresc să desăvîrșească și să facă cunoscut maselor largi de spectatori tot ce geniul dramaturgic a creat pînă azi.

Dar aceste prețioase auxiliare ale actorilor nu sînt lucruri fabricate în serie, ci sînt migălite cu grijă de cineva. De cineva pe care publicul nu-l vede și nu-l cunoaște.

Iată-l și pe animatorul lor: Ion Romaniță. Deși n-are decît 46 de ani, a împlinit în noiembrie 1954 30 de ani de migală în slujba teatrului românesc. Fiu de țaran ardelean, de pe Tîrnave, a venit în 1923 la București să-nvețe o meserie: mecanica. O coincidență îl face însă să locuiască pe o stradă alături de bătrînul Pepi Machauer, peruchierul de atunci al Teatrului Național.

La acest talent și meticulos Machauer și-a început venicia Ion Romaniță, copilul de pe malurile înșorite ale Tîrnavei. N-a fost treabă ușoară. L-am văzut ani de-a rîndul, seară de seară prin cabinele actorilor tuturor teatrelor din Capitală. Parcă avea aripi la picioare. Venea, le punea perucile, îi grima și, tăcut, pleca mai departe.

Primul spectacol pe care Romaniță l-a văzut în viața lui a fost « Visul unei nopți de vară » de Shakespeare. A plecat copleșit de marea răspundere pe care și-o asumase, dar a simțit că din această meserie nu va mai pleca niciodată.

De atunci, a citit, a văzut și a învățat mereu. A căutat să se documenteze asupra epocilor și stilurilor. A avut, într-adevăr, un mare dascăl, dar mai mare l-a fost agerimea și pasiunea pentru profesiune. După moartea lui Machauer a rămas să ducă singur mai departe munca, să perfecționeze și să îndrumeze noi cadre în meseria aceasta migăloasă și atât de puțin cunoscută.

Este meritul regimului nostru de democrație populară, care a înțeles că este de importanță este pentru arta scenică desăvîșirea acestei meserii, crearea unei catedre de machiaj la institutul nostru de teatru.

În acest teatru în continuă evoluție, cine altul era mai indicat, decît Ion Romaniță, ca să învețe noile generații de actori să se machieze, și să creeze cadre profesionale pentru numărul mereu crescînd al teatrelor din R. P. R.?

« Cînd spui machiaj sau grimă definești însăși psihologia personajului interpretat — îmi spune creatorul de peruci și obraje al primului nostru teatru — de aceea citesc piesele, studiez epocile, caracterele, eroii și, cunoscînd pe interpreți, folosesc calitățile lor faciale naturale, sau le anulez pînă la redarea tipurilor corespunzătoare.

Unii pictori scenografi nu-mi dau decît sugestii vagi; în schimb, tovarășul Siegfried, care este și regizor și scenograf, prin machetele lui clare îmi dă un ajutor prețios în muncă.

Un lucru care m-a preocupat în deosebi a fost problema fardurilor « Leichner » care se importau din Germania și de care duceam întotdeauna lipsă. Am găsit un farmacist care să se pasioneze pentru realizarea de farduri românești și, după nenumărate experiențe la care am colaborat și după o serie de tribulațiuni s-a ajuns, înfine, la rezolvarea problemei prin crearea « laboratorului de culori al fondului plastic », care a reușit să ne dea farduri suficiente, la fel de bune ca cele din străinătate.

Înainte de a mă despărți de el, Ion Romaniță îmi împărtășește proiectele lui de viitor:

« Voi pregăti un tratat de grimă bazat pe experiența mea de 30 de ani, pentru că — după părerea mea — regizorul, scenograful și machiorul trebuie să militeze în slujba unui țel comun: să valorifice la maximum creația artistică a autorului și să dea viață personajelor create de el ».

WAMOR

Îl recunoașteți?

Cum, nu-l cunoașteți oare?
Oh! Nu! El nu se poartă la fel ca
orișicare.
Spectacolul de-ncepe la șapte jumiătate
La opt apare-n sală și, cu seninătate
Își spune (ce-are aface dacă te-a tulburat)
— Eu sfertul «academic» precis l-am
respectat.

Pelton la garderobă? Privește strîmb
și-njură.
E și tirziu, și-apoi... mai știi! Dacă
se fură?
Pe urmă, la plecare, poate s-o
șteargă-ndată.
Program? De bună seamă el nu-și ia
niciodată.
Să cumpere? Se poate? De la vecin îl cere
Și apoi «subiectul» îl explică pe larg
și «cu plăcere».
Nu-i pasă că în juru-i vor oamenii
să-nvețe,
Să înțeleagă piesa. El rîde, dă povețe,
Discută cu vecinul. De alții nici nu-i pasă.
Cuiva de nu-i convine, mă rog, să
stea acasă.

Se-ncredință și tușeste.
Se agită și foșnește o pungă cu bomboane.
Astfel își trece timpul și tot foșnind în sta
Observă brusc cum piesa se apropie
de final
Cortina n-o așteaptă să cadă. E grăbit

Se scoală în picioare,
Aplaudă cu zgomot -nainte de sfîrșit.
Pe scenă actorul spune o ultimă tiradă,
Dar lui puțin îl pasă, vrea să se
vadă n stradă,
Și zgomotos, energie, impunător, grăbit.
Își face drum prin sală și-o ia la
sănătoasă -nainte de sfîrșit.
Acesta-i e portretul, îl știe cineva?
La teatre, la concerte l-ați întâlnit
cumva?
Noi vă-ntrebăm acum: Țst om
supărător
E drept să intre-n teatru ca orice
spectator?

(Din Leipziger Bühnen Blätter)

FILATELIA

ESTE UN MIJLOC PUTERNIC
DE EDUCARE ȘI
CULTURALIZARE
A MASELOR

OGLINDEȘTE MINUNATELE
REALIZĂRI ALE REGIMULUI
NOSTRU DE DEMOCRAȚIE
POPULARĂ

ESTE UN PREȚIOS AJUTOR
AL ȘCOLII

*Difuzarea timbrelor filatelice și
abonamentele filatelice se fac
prin librării și magazine*

S.D.C. sau

de
Gr. VASILIU-BIRLIC

Mulți dintre cititorii revistei noastre vor fi, desigur, surprinși de aceste prescurtări și se vor întreba: Oare ce vrea să spună Birlic? Se joacă vreo piesă despre care nu știm încă? Pregătește vreun nou rol? Nu! Nu este vorba nici despre una, nici despre alta.

Este vorba despre două metode de a prevedea... trei semne. Nu se poate să nu fi auzit de aceste semne. Le întâlnești la orice pas pe

afișe multicolore, le citești în gazete. Sînt 1, X și 2. Și acum sînt sigur că știți despre ce este vorba. Despre PRONOSPORT, concursul de pronosticuri sportive care pasionează sute de mii de oameni din cele mai îndepărtate colțuri ale țării.

« S.D.C. » și « D.C.S. » sînt metodele pe care le aplică participanții pentru a indica 1, X sau 2 la meciul dintre C.C.A. cu Dinamo sau Flamura roșie U.T.A. cu Locomotiva Timișoara ș. a. « S.D.C. » este prescurtarea cuvintelor « Scot din căciulă ».

D.C.S.?

Iar metoda este foarte simplă. La un meci stai în cumpănă și nu știi ce să treci: 1, X sau 2? Pui trei bilețele numerotate în căciulă (de altfel poate să fie și șapcă, bască sau pălărie de damă), le amesteci și... tragi. A ieșit 1. Scrii 1 pe buletin la meciul cu pricina. A ieșit 2... scrii 2. A ieșit X... treci X. Ce-i drept e drept. Pentru unii metoda asta a dat roade bune.

Personal, consider că nu aceasta e cea mai bună metodă. Eu o aplic pe cealaltă: «D.C.S.» (documentare, calcule, socoteli).

Adică, la meciurile la care stau în cumpănă nu trec pronosticurile cu ochii închiși. Mă duc la agenția PRONOSPORT de lângă Teatrul de Estradă — de altfel sînt peste 100 agenții PRONOSPORT în Capitală — studiez clasamentele, formațiile, socotesc șansele (nu mă iau după nici un «specialist» fiindcă prefer să greșesc singur) și trec la fiecare meci: 1, X sau 2. La meciurile mai echilibrate... fac combinații (ca să nu am emoții). Imi completez unul sau două buletine multiple de cinci și aștept rezultatele. Uneori dau pronosticuri bune chiar la cele mai mari surprize. Alteori am dat greș. Sper însă că odată și odată veți putea auzi că Birlic are 12 puncte la PRONOSPORT pe un singur buletin, căci 12 puncte pe două buletine am avut și la ultimul concurs. Și cînd voi avea 12 puncte pe un singur buletin (și asta se poate întîmpla chiar duminică dacă țin «fixurile» de la handbal) să știți, neniișorule, că am aplicat metoda «D.C.S.» nu «S.D.C.»!

«Documentarea, calculele și socotelile» sînt cea mai bună metodă la PRONOSPORT. Încearcă și... nu se știe dacă nu vei avea 12 puncte și un premiu de zeci sau chiar sute de mii de lei.

Intreprinderea Horticolă

„1 MAI”

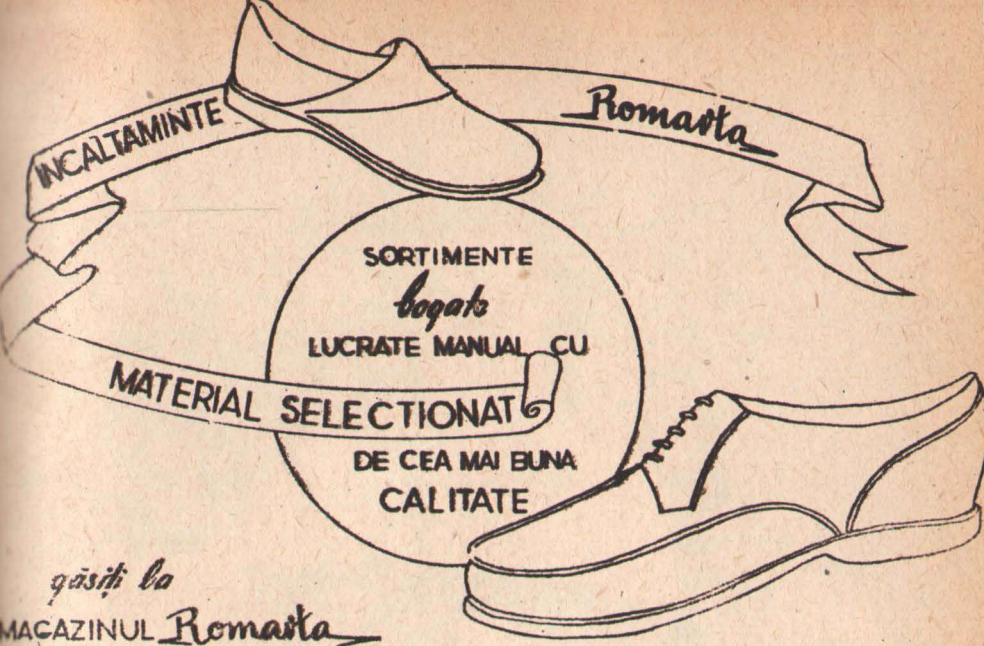
execută proiecte și lucrări de amenajare de parcuri, grădini și terenuri de sport, decorațiuni florale, buchete, jerbe, coșulețe, etc.

*Pentru executarea de proiecte,
adresati-vă la sediul
Intreprinderii Horticolă
„1 Mai”*

*din B-dul. Schitu Măgureanu nr.10
Telefon 3.45.78 și 3.67.92.*

*Pentru decorațiuni florale, jerbe,
buchete, etc. adresati-vă serviciului
comercial, Piața Operei de Stat nr.4.*

Telefon 4.49.16.

Fotografiile din acest numar au fost executate de
I.S. «Decorativa» si Gh. Vulpas.

Explicatiile copertelor

Coperta a I-a: Un grup de oameni ai artei semnind Apelul
Consiliului Mondial al Pacii

Coperta a IV-a: Scena din piesa «Invazia» de Leonid Leonov, care
se reprezinta pe scena Teatrului Armatei

